

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՄԵՆԱՍՏԱՆԷՆ ԻՄ ՄՌԱՅԼ

Ծա՛ռ, ի՛մ ծառս աղուոր, քու հասակովդ արեցնի
Անապասին մէջ, շուրջիս, հորիզոնին դէմ կանգուն
Իմ հոգիիս դուն այսօր, կը բանաս խռովք մ'անանուն:

x

Շատրուանի մ'հանգունակ, քու ոստերովդ բիրաւոր
Կոհակներովդ կանաչի, կը լիացնես այուրներս
Որոնք միշտ զուրկ մնացին՝ այգիներէ ծաղկաւէս...:

x

Երբ կը դիտեմ քեզ հիմա, պատահանիս ընդմէջէն,
Ինձ կը բլրի բէ կ'անիս ու կը շատնաս դուն քու մէջ
Կ'ըլլաս անսառ մը խռովուն, ու ոստերովդ ներքեւէն

x

Կ'անցնին հովեր, արքներնուն՝ բիր հէքեաքներ անանուն:
Այսպէս կեցած քու դիմաց, խոտը պատրանք մ'ինձ կ'ըլլաս,
Ու կը տեսնեմ Հայրենի ծառասաններս կորուսած...:

x

Բայց երբ հովերն անողորմ, ծեծեն մարմինըդ փարթամ
Խեղացընոր կը հօնիս երբեմն աչ եւ մերթ ձախ
— Գիտե՛ս աղուոր իմ հին ծառ, հիշտ սէրերուս պէս անցեալ:

x

Եւ արդ կ'զգամ որ իմ մէջ, իմ էութեանս խորերէն
Խանդաղասանք մը մախուր իր պարայրին գիս կ'առնէ.
Կը գուրգուրամ քու վրայդ, զաւկի մը պէս եւ հեռուէն...:

ՉԱԻԷՆ Ա. Զ.